

Още в първите дни на пролетта от 1235 година, Иоан Ватаци събра войските си на малоазийския бряг в Лампсак и слезе на отвъдния бряг, пред заетия от венецианците Галипол. Обсадата не трая дълго. В Константинопол научиха с ужас за падането на силната крепост. Опиянени от успеха си, гърците унищожиха цялото латинско население. И всички останали градове под латинска власт потръпнаха пред участта, която ги грозеше.

Между това българският император събираше страшна и невиждана до тогава рат от българи и кумани, докато Ватаци приготвяше огромна флота от 300 кораби.

Ясно беше за какво се приготвя такава безкрайна войска.

Константинопол трябваше да падне.

И за сетен път Ансо дьо Кайо и Нарпо дьо Туси се разкайваха за безумната грешка, която бяха сторили с отхвърлянето на ~~Асеновото~~ ^{Асен} приятелство и наместничество. Защото сега, с неочакваното засилване на Никей, гърците в Константинопол нескрито заявяваха привързаността си към православния съюз и се ~~обтвеха~~ ^{обтвяха} отътре да предадат града.

15.

Денът, от който царица Анна най-много се боеше, все пак дойде. Обкръжени от многохилядна рат, царските кочи потеглиха към юг, след неспирните възторжени викове на народа. Княгиня Елена махаше с малката си ръка към изпращачите, които се трупаха край кочищата, весело се усмихваше и от време на време се провикваше с ясения си детски глас:

— Сбогом! Сбогом!

Беше само десет годишна. А беше вече два пъти невеста на ~~императорски~~ ^{царски} ~~ратници~~ ^{ратници} синове. С невинна кротост тя бе приела съдбата си, покорна на бащината воля, примирена с жребия на царските дъщери: да нямат щастието си там, където го изискваше доброто на народа им. Жени и